

Czwartek, 26 października 2017 r.

P8_TA(2017)0420

Mandat negocjacyjny do negocjacji handlowych z Nową Zelandią**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 26 października 2017 r. zawierająca zalecenie Parlamentu Europejskiego dla Rady w sprawie proponowanego mandatu negocjacyjnego do negocjacji handlowych z Nową Zelandią (2017/2193(INI))**

(2018/C 346/28)

Parlament Europejski,

- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 14 października 2015 r. zatytułowany „Handel z korzyścią dla wszystkich – W kierunku bardziej odpowiedzialnej polityki handlowej i inwestycyjnej” (COM(2015)0497),
- uwzględniając wspólne oświadczenie z dnia 29 października 2015 r. przewodniczącego Komisji Jeana-Claude’a Junckera, przewodniczącego Rady Europejskiej Donalda Tuska oraz premiera Nowej Zelandii Johna Keya,
- uwzględniając wspólną deklarację UE i Nowej Zelandii w sprawie stosunków i współpracy z dnia 21 września 2007 r. oraz umowę o partnerstwie w zakresie stosunków i współpracy między UE a Nową Zelandią (PARC) podpisaną w dniu 5 października 2016 r.,
- uwzględniając opublikowany dnia 14 września 2017 r. pakiet handlowy Komisji Europejskiej, w którym Komisja zobowiązała się do opublikowania wszystkich przyszłych mandatów negocjacyjnych,
- uwzględniając Umowę między UE a Nową Zelandią w sprawie współpracy i wzajemnej pomocy administracyjnej w sprawach celnych, podpisaną w dniu 3 lipca 2017 r.,
- uwzględniając inne umowy dwustronne między UE a Nową Zelandią, w szczególności porozumienie w sprawie środków sanitarnych stosowanych w handlu żywymi zwierzętami i produktami pochodzenia zwierzęcego oraz umowę w sprawie wzajemnego uznawania w odniesieniu do oceny zgodności,
- uwzględniając swoje wcześniejsze rezolucje, w szczególności swoje stanowiska z dnia 25 lutego 2016 r. w sprawie otwarcia negocjacji dotyczących umowy o wolnym handlu z Australią i Nową Zelandią ⁽¹⁾ oraz rezolucję ustawodawczą z dnia 12 września 2012 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Rady w sprawie zawarcia Umowy między Unią Europejską a Nową Zelandią zmieniającej Umowę w sprawie wzajemnego uznawania ⁽²⁾,
- uwzględniając komunikat grupy G-20 wydany po spotkaniu szefów państw lub rządów zebranych w Brisbane w dniach 15–16 listopada 2014 r.,
- uwzględniając wspólne oświadczenie z dnia 25 marca 2014 r. przewodniczącego Hermana Van Rompuy’a, przewodniczącego José Manuela Barroso i premiera Johna Keya o pogłębieniu partnerstwa między Nową Zelandią i Unią Europejską,
- uwzględniając opinię nr 2/15 Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (TSUE) z dnia 16 maja 2017 r. w sprawie kompetencji Unii do podpisania i zawarcia umowy o wolnym handlu z Singapurem ⁽³⁾,
- uwzględniając badanie Komisji na temat skumulowanego wpływu przyszłych umów handlowych na sektor rolno-spożywczy, opublikowane przez Komisję w dniu 15 listopada 2016 r.,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0064.

⁽²⁾ Dz.U. C 353 E z 3.12.2013, s. 210.

⁽³⁾ ECLI:EU:C:2016:992.

Czwartek, 26 października 2017 r.

- uwzględniając projekt sprawozdania Komisji Handlu Międzynarodowego w sprawie strategii handlu cyfrowego (2017/2065(INI)),
 - uwzględniając art. 207 ust. 3 i art. 218 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 108 ust. 3 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Handlu Międzynarodowego oraz opinię Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi (A8-0312/2017),
- A. mając na uwadze, że UE i Nowa Zelandia razem podejmują wspólne wyzwania w wielu różnych dziedzinach, a także współpracują na licznych forach międzynarodowych, podejmując również na arenie międzynarodowej kwestie związane z polityką handlową;
- B. mając na uwadze, że w 2015 r. UE była drugim, po Australii, największym partnerem handlowym Nowej Zelandii pod względem wymiany towarowej, a wartość handlu towarami między UE a Nową Zelandią wyniosła 8,1 mld EUR, natomiast handlu usługami 4,3 mld EUR;
- C. mając na uwadze, że w 2015 r. wartość unijnych bezpośrednich inwestycji zagranicznych w Nowej Zelandii wyniosła blisko 10 mld EUR;
- D. mając na uwadze, że Nowa Zelandia jest stroną Porozumienia w sprawie zamówień rządowych;
- E. mając na uwadze, że w dniu 30 lipca 2014 r. UE zakończyła negocjacje w sprawie Umowy o partnerstwie w zakresie stosunków i współpracy między UE a Nową Zelandią;
- F. mając na uwadze, że sektor rolny UE i niektóre produkty rolne, takie jak wołowina, cielęcina, mięso baranie, przetwory mleczne, zboża, cukier – w tym cukry specjalne – są szczególnie wrażliwe w kontekście tych negocjacji;
- G. mając na uwadze, że Nowa Zelandia jest największym na świecie eksporterem masła i drugim z kolei eksporterem mleka w proszku oraz że zajmuje również ważne miejsce na rynku światowym pod względem wywozu innych przetworów mlecznych, a także wołowiny, cielęciny i mięsa baraniego;
- H. mając na uwadze, że UE i Nowa Zelandia prowadzą negocjacje wielostronne w celu dalszej liberalizacji handlu towarami ekologicznymi (umowa w sprawie towarów środowiskowych) oraz handlu usługami (porozumienie w sprawie handlu usługami);
- I. mając na uwadze, że UE uznaje odpowiedni poziom ochrony danych osobowych w Nowej Zelandii;
- J. mając na uwadze, że Nowa Zelandia jest stroną zakończonych negocjacji w sprawie Partnerstwa Transpacyficznego (TPP), którego przyszłość pozostaje niepewna, oraz trwających negocjacji nad kompleksowym regionalnym partnerstwem gospodarczym (RCEP) w Azji Wschodniej, jednoczącym najważniejszych partnerów handlowych Nowej Zelandii; mając na uwadze, że Nowa Zelandia podpisała umowę o wolnym handlu z Chinami w 2008 r.;
- K. mając na uwadze, że Nowa Zelandia poczyniła znaczące zobowiązania w ramach TPP na rzecz promowania długoterminowej ochrony niektórych gatunków oraz w celu zwalczania nielegalnego handlu dziką fauną i florą przez zaostrenie środków ochrony, a także mając na uwadze, że określiła również wymogi dotyczące skutecznego egzekwowania ochrony środowiska i udziału w pogłębionej współpracy regionalnej; mając na uwadze, że zobowiązania te powinny służyć za punkt odniesienia dla umowy o wolnym handlu między UE a Nową Zelandią;
- L. mając na uwadze, że Nowa Zelandia jest jednym z najstarszych i najbliższych partnerów UE, dzieli z UE wspólne wartości i zaangażowanie w upowszechnianie dobrobytu i bezpieczeństwa w ramach ogólnoświatowego systemu opartego na określonych zasadach;

Czwartek, 26 października 2017 r.

- M. mając na uwadze, że Nowa Zelandia ratyfikowała i wdrożyła główne międzynarodowe konwencje w dziedzinie praw człowieka, praw społecznych i pracowniczych oraz w dziedzinie ochrony środowiska, a także w pełni przestrzega praworządności;
- N. mając na uwadze, że Nowa Zelandia jest jednym z zaledwie sześciu członków WTO, którzy wciąż nie posiadają preferencyjnego dostępu do rynku UE ani nie prowadzą w tym celu negocjacji;
- O. mając na uwadze, że w następstwie wspólnego oświadczenia z dnia 29 października 2015 r. rozpoczęto analizę zakresu, aby zbadać, czy można rozpocząć negocjacje w sprawie umowy o wolnym handlu między UE i Nową Zelandią oraz czy obie strony wyrażają wolę ich rozpoczęcia; mając na uwadze, że ta analiza zakresu została zakończona;
- P. mając na uwadze, że Parlament Europejski będzie musiał podjąć decyzję, czy wyrazić zgodę na ewentualną umowę o wolnym handlu między UE a Nową Zelandią;

Kontekst strategiczny, polityczny i gospodarczy

1. podkreśla, jak ważne jest pogłębienie stosunków między UE a regionem Azji i Pacyfiku, między innymi dla zwiększenia wzrostu gospodarczego w Europie, oraz zaznacza, że ma to odzwierciedlenie w polityce handlowej UE; uznaje, że Nowa Zelandia stanowi kluczowy element tej strategii, a poszerzanie i zacieśnianie stosunków handlowych może przyczynić się do realizacji tego celu;
2. wyraża uznanie dla Nowej Zelandii za jej zdecydowane i spójne zaangażowanie się w system handlu wielostronnego;
3. jest zdania, że pełny potencjał unijnych strategii współpracy dwustronnej i regionalnej może zostać zrealizowany wyłącznie dzięki poszanowaniu handlu opartego na zasadach i wartościach oraz że kluczowym elementem tych strategii jest zawarcie solidnej, ambitnej, zrównoważonej i sprawiedliwej umowy o wolnym handlu z Nową Zelandią, w duchu wzajemności i obopólnych korzyści, przy czym nie należy w żadnym wypadku osłabiać ambicji osiągnięcia postępów na płaszczyźnie wielostronnej ani zagrażać realizacji zawartych wcześniej umów wielostronnych i dwustronnych; uważa, że pogłębienie współpracy dwustronnej może stanowić krok w kierunku dalszej współpracy na szczeblu multilateralnym i plurilateralnym;
4. uważa, że negocjacje w sprawie nowoczesnej, pogłębionej, ambitnej, zrównoważonej, sprawiedliwej i wszechstronnej umowy o wolnym handlu są właściwym sposobem na zacieśnienie partnerskich stosunków dwustronnych oraz dalsze wzmocnienie już istniejących, dojrzałych dwustronnych stosunków w dziedzinie handlu i inwestycji; jest zdania, że negocjacje te mogłyby służyć jako wzór nowej generacji umów o wolnym handlu, i podkreśla, że należy dalej zwiększać ambicje i poszerzać zakres treści współczesnych umów o wolnym handlu, biorąc pod uwagę wysoko rozwiniętą nowozelandzką gospodarkę i otoczenie regulacyjne;
5. podkreśla, że UE i Nowa Zelandia zajmują czołową pozycję na szczeblu międzynarodowym w zakresie polityki na rzecz zrównoważenia środowiskowego i że w związku z tym mają one możliwość wynegocjowania i wprowadzenia w życie bardzo ambitnego rozdziału dotyczącego zrównoważonego rozwoju;
6. ostrzega przed ryzykiem poważnego braku równowagi w umowie w odniesieniu do sektora rolnego, na niekorzyść Unii Europejskiej, a także przed pokusą posłużenia się rolnictwem jako kartą przetargową w celu uzyskania większego dostępu do nowozelandzkiego rynku produktów przemysłowych i usług;

Analiza zakresu

7. odnotowuje zakończenie w dniu 7 marca 2017 r. analizy zakresu zrealizowanej przez UE i Nową Zelandię ku obopólnemu zadowoleniu Komisji i rządu Nowej Zelandii;
8. zwraca się do Komisji o terminowe zakończenie i opublikowanie ocen wpływu, tak aby móc szczegółowo ocenić potencjalne zyski i straty wynikające ze wzmocnienia stosunków handlowych i inwestycyjnych między UE a Nową Zelandią, z korzyścią dla obywateli i przedsiębiorstw po obu stronach, z uwzględnieniem regionów najbardziej oddalonych oraz krajów i terytoriów zamorskich, zwracając szczególną uwagę na skutki środowiskowe i społeczne, w tym na rynek pracy UE, oraz przewidując i uwzględniając wpływ, jaki może wywołać brexit na przepływ handlu i inwestycji z Nowej Zelandii do UE, w szczególności podczas przygotowywania wymiany ofert i obliczaniu kontyngentów;

Czwartek, 26 października 2017 r.

Mandat negocjacyjny

9. zwraca się do Rady, by zezwoliła Komisji na rozpoczęcie negocjacji dotyczących umowy handlowo-inwestycyjnej z Nową Zelandią w oparciu o wynik analizy zakresu, zalecenia określone w niniejszej rezolucji, ocenę skutków i jasno określone cele;

10. wzywa Radę, aby w decyzji w sprawie przyjęcia wytycznych negocjacyjnych w pełni uszanowała podział kompetencji między UE i jej państwami członkowskimi, który można wywnioskować z opinii TSUE nr 2/15 z dnia 16 maja 2017 r.;

11. wzywa Komisję i Radę do przedstawienia w możliwie najkrótszym terminie wniosku dotyczącego przyszłej ogólnej struktury umów handlowych, biorąc pod uwagę opinię 2/15 TSUE w sprawie umowy o wolnym handlu między UE a Singapurem, oraz do wyraźnego rozróżnienia umowy o handlu i liberalizacji bezpośrednich inwestycji zagranicznych (BIZ) zawierającej jedynie kwestie, które wchodzą w zakres wyłącznych kompetencji UE, i ewentualnej drugiej umowy obejmującej dziedzinę, w których kompetencje są dzielone z państwami członkowskimi; podkreśla, że takie rozróżnienie miałoby konsekwencje dla procesu ratyfikacji parlamentarnej oraz że nie ma na celu obejścia krajowych procesów demokratycznych, ale jest kwestią demokratycznego delegowania uprawnień na podstawie traktatów europejskich; wzywa do ścisłego zaangażowania Parlamentu w wszystkie toczące się i przyszłe negocjacje dotyczące umów o wolnym handlu na wszystkich etapach tego procesu;

12. apeluje o to, by Komisja, przy przedstawianiu ostatecznej wersji umów do podpisania i zawarcia, oraz Rada, przy podejmowaniu decyzji w sprawie podpisania i zawarcia, w pełni uszanowały podział kompetencji między UE i jej państwa członkowskie

13. wzywa Komisję do prowadzenia negocjacji w jak najbardziej przejrzysty sposób bez podważania stanowiska negocjacyjnego Unii, zapewniając co najmniej poziom przejrzystości i konsultacji społecznych, jaki obowiązywał w odniesieniu do negocjacji w sprawie transatlantyckiego partnerstwa handlowo-inwestycyjnego z USA dzięki stałemu dialogowi z partnerami społecznymi i społeczeństwem obywatelskim, a także do pełnego poszanowania najlepszych praktyk ustalonych w innych negocjacjach; z zadowoleniem przyjmuje inicjatywę Komisji dotyczącą opublikowania zaleceń w sprawie wytycznych negocjacyjnych do umów handlowych i uważa, że stanowi to pozytywny precedens; apeluje do Rady, by poszła za tym przykładem i opublikowała wytyczne negocjacyjne natychmiast po ich przyjęciu;

14. podkreśla, że umowa o wolnym handlu musi prowadzić do lepszego dostępu do rynku, ułatwienia wymiany handlowej na rynkach lokalnych i tworzenia godziwych miejsc pracy, zapewniać równouprawnienie płci z korzyścią dla obywateli obu jej stron, zachęcać do zrównoważonego rozwoju, wspierać standardy UE, chronić usługi świadczone w interesie ogólnym oraz przestrzegać procedur demokratycznych przy jednoczesnym wspieraniu możliwości eksportowych UE;

15. zwraca uwagę, że ambitna umowa musi w adekwatny sposób uwzględniać inwestycje, handel towarami i usługami (w oparciu o niedawne zalecenia Parlamentu Europejskiego dotyczące zastrzeżenia swobody politycznej oraz newralgicznych sektorów), ułatwienia celne i handlowe, cyfryzację, handel elektroniczny i ochronę danych, badania naukowe w dziedzinie technologii i wspieranie innowacji, zamówienia publiczne, energię, przedsiębiorstwa państwowe, konkurencję, zrównoważony rozwój, kwestie podlegające regulacji takie jak wysokiej jakości normy sanitarne i fitosanitarne oraz inne normy dotyczące produktów rolno-spożywczych, nie osłabiając wysokich standardów obowiązujących w UE, solidne i możliwe do wyegzekwowania zobowiązania dotyczące norm pracy i norm środowiskowych, zwalczanie korupcji i unikania opodatkowania, pozostawiając je jednocześnie w zakresie wyłącznych kompetencji Unii, a także zwracając szczególną uwagę na potrzeby mikroprzedsiębiorstw i MŚP;

16. wzywa Radę, by wyraźnie uznała zobowiązania drugiej strony wobec ludów tubylczych;

17. podkreśla, że UE jest światowym liderem w dziedzinie rozwoju polityki dobrostanu zwierząt, a ponieważ umowa o wolnym handlu między UE a Nową Zelandią będzie miała wpływ na miliony zwierząt gospodarskich, Komisja musi zadbać o to, aby strony podjęły solidne zobowiązania do poprawy dobrostanu i ochrony zwierząt gospodarskich;

18. zwraca uwagę, że nielegalny handel dziką fauną i florą ma poważne skutki środowiskowe, gospodarcze i społeczne oraz że ambitna umowa musi wspierać ochronę wszystkich dzikich gatunków i ich siedlisk, a także w zdecydowany sposób przyczynić się do walki z nielegalnym zdobywaniem jej, handlem nią oraz jej przeladunkiem;

Czwartek, 26 października 2017 r.

19. podkreśla, że nieodpowiednie zarządzanie rybołówstwem oraz nielegalne, nieraportowane i nieuregulowane połowy mogą wywierać istotny negatywny wpływ na handel, rozwój i środowisko oraz że strony umowy muszą podjąć konkretne zobowiązania do ochrony rekinów, płaszczyk, żółwi i ssaków morskich oraz zapobiegania przelowień, nadmiernej zdolności połowowej flot i nielegalnym, nieraportowanym i nieuregulowanym połowom;

20. zaznacza, że aby umowa o wolnym handlu była naprawdę korzystna dla gospodarki UE, w wytycznych negocjacyjnych należy uwzględnić następujące aspekty:

- a) liberalizację handlu towarami i usługami oraz realne możliwości dostępu dla obu stron do rynku towarów i usług drugiej strony poprzez usunięcie zbędnych barier regulacyjnych, przy jednoczesnym zapewnieniu, że żądane z postanowień umowy nie uniemożliwia którejkolwiek ze stron wprowadzania proporcjonalnych uregulowań prawnych w celu osiągnięcia uzasadnionych celów politycznych; umowa ta (i) nie może powstrzymać jej stron od opracowywania, regulowania, świadczenia i wspierania usług będących w interesie ogólnym oraz musi zawierać jednoznaczne przepisy w tej sprawie; (ii) nie może również wymagać od rządów prywatyzacji żadnych usług ani nie może uniemożliwiać im rozszerzania zakresu usług oferowanych publicznie; (iii) nie może uniemożliwiać rządowi ponownego objęcia kontrolą publiczną usług, które rządy zdecydowały się wcześniej sprywatyzować, takich jak usługi wodne, edukacja, zdrowie i usługi społeczne lub obniżenia wysokich standardów w zakresie ochrony zdrowia, żywności, ochrony konsumentów i środowiska, prawa pracy i standardów bezpieczeństwa w UE albo ograniczenia publicznego finansowania sztuki i kultury, edukacji, opieki zdrowotnej i usług socjalnych, co miało miejsce w przypadku poprzednich umów handlowych; zobowiązania należy podejmować na podstawie Układu ogólnego w sprawie handlu usługami (GATS); podkreśla w związku z tym, że normy, których przestrzegają producenci europejscy, muszą zostać zachowane;
- b) gdyby umowa miała zawierać rozdział dotyczący przepisów krajowych, negocjatorzy nie mogą uwzględniać kryterium konieczności;
- c) wprowadzenie zobowiązań dotyczących środków antydumpingowych i wyrównawczych wykraczających poza zasady WTO w tym zakresie, od których stosowania mogą być przewidziane wyjątki, jeżeli obowiązują odpowiednie wspólne normy konkurencji i dochodzi do wystarczającej współpracy w tej dziedzinie;
- d) redukcja niepotrzebnych barier taryfowych i wzmocnienie oraz rozszerzenie rozmów w sprawie współpracy regulacyjnej na zasadzie dobrowolności wszędzie tam, gdzie jest to możliwe i przynosi wzajemne korzyści, a jednocześnie nie ogranicza zdolności żadnej ze stron do prowadzenia działalności regulacyjnej, ustawodawczej i politycznej, mając na uwadze, że współpraca musi mieć na celu korzyści w zakresie zarządzania globalną gospodarką w drodze większej konwergencji i współpracy w dziedzinie harmonizacji standardów i przepisów międzynarodowych, np. przez przyjęcie i wdrożenie standardów określonych przez Europejską Komisję Gospodarczą ONZ (EKG ONZ), przy jednoczesnym zagwarantowaniu najwyższego poziomu ochrony konsumentów (np. bezpieczeństwo żywności), środowiska (np. zdrowie i dobrostan zwierząt, zdrowie roślin), ochrony socjalnej i ochrony zatrudnienia;
- e) znaczące ustępstwa w dziedzinie zamówień publicznych na wszystkich szczeblach administracji rządowej, w tym przedsiębiorstw państwowych i przedsiębiorstw mających prawa specjalne lub wyłączne, gwarantujące przedsiębiorstwom europejskim dostęp do rynku w strategicznych sektorach i taki sam stopień otwarcia jak w przypadku unijnych rynków zamówień publicznych, mając na uwadze, że uproszczone procedury i przejrzystość dla oferentów, w tym również oferentów z innych krajów, to potencjalnie skuteczne narzędzie walki z korupcją i wspierania integralności w administracji publicznej, które jednocześnie gwarantuje podatnikom najlepszy stosunek wartości do ceny, jeżeli chodzi o jakość dostaw, wydajność, skuteczność i rozliczalność; przy udzielaniu zamówień publicznych należy zadbać o stosowanie kryteriów ekologicznych i społecznych;
- f) osobny rozdział uwzględniający potrzeby i interesy mikroprzedsiębiorstw i MŚP w odniesieniu do ułatwiania dostępu do rynku, w tym m.in. większa kompatybilność standardów technicznych, usprawnione procedury celne, które mają na celu stworzenie konkretnych możliwości biznesowych i sprzyjanie internacjonalizacji tych przedsiębiorstw;
- g) w związku z opinią TSUE nr 2/15 w sprawie umowy o wolnym handlu UE-Singapur, w której stwierdzono, że handel i zrównoważony rozwój należą do wyłącznych kompetencji UE, a zrównoważony rozwój stanowi integralną część wspólnej polityki handlowej UE, niezbędnym elementem każdej ewentualnej umowy o wolnym handlu jest solidny i ambitny rozdział dotyczący zrównoważonego rozwoju; przepisy dotyczące skutecznych narzędzi dialogu, monitorowania i współpracy, w tym wiążące i wykonalne postanowienia podlegające odpowiednim i skutecznym mechanizmom rozstrzygania sporów oraz rozważenie wprowadzenia – wśród różnych metod egzekwowania prawa –

Czwartek, 26 października 2017 r.

mechanizmu opartego na sankcjach, a także umożliwianie partnerom społecznym i społeczeństwu obywatelskiemu odpowiedniego uczestnictwa, jak również bliska współpraca z ekspertami z odnośnych organizacji wielostronnych; przepisy dotyczące pracowniczych i środowiskowych aspektów handlu oraz zasadność zrównoważonego rozwoju w kontekście handlu i inwestycji, uwzględnienie postanowień promujących przestrzeganie i skuteczne wdrażanie stosownych zasad i przepisów uzgodnionych na szczeblu międzynarodowym, takich jak podstawowe normy pracy i cztery podstawowe konwencje Międzynarodowej Organizacji Pracy oraz wielostronne umowy środowiskowe, w tym również związane ze zmianą klimatu;

- h) wymóg zobowiązania stron do promowania społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw, w tym również w odniesieniu do uznanych na świecie instrumentów, a także przyjęcie wytycznych sektorowych OECD i wytycznych ONZ dotyczących biznesu i praw człowieka;
- i) kompleksowe postanowienia dotyczące liberalizacji inwestycji w obrębie uprawnień UE z uwzględnieniem niedawnych zmian politycznych, np. opinia TSUE nr 2/15 w sprawie umowy o wolnym handlu UE-Singapur z 16 maja 2017 r.;
- j) solidne i egzekwowalne środki obejmujące uznawanie i ochronę praw własności intelektualnej, w tym oznaczeń geograficznych win i napojów spirytusowych oraz innych produktów rolnych i artykułów spożywczych; uproszczone procedury celne oraz proste i elastyczne reguły pochodzenia, które są odpowiednie w złożonym świecie globalnych łańcuchów wartości, również pod względem poprawy przejrzystości i odpowiedzialności w ich obrębie oraz stosowanie w miarę możliwości wielostronnych reguł pochodzenia, a w innych przypadkach nieuciążliwych reguł pochodzenia, takich jak „zmiana podpozycji taryfowej”;
- k) wyważone i ambitne wyniki w rozdziałach dotyczących rolnictwa i rybołówstwa, które mogą tylko zaowocować stymulowaniem konkurencyjności i przynieść korzyści zarówno konsumentom, jak i producentom, przy uwzględnieniu interesów wszystkich producentów i konsumentów europejskich, a także faktu, że istnieje pewna liczba newralgicznych produktów rolnych, które należy odpowiednio traktować, na przykład przez określenie kontyngentów taryfowych lub odpowiednich okresów przejściowych, jak również przy uwzględnieniu kumulacyjnego wpływu umów handlowych na rolnictwo i potencjalnym wyłączeniu z zakresu negocjacji najbardziej newralgicznych sektorów; włączenie przydatnej, skutecznej, odpowiedniej i szybkiej dwustronnej klauzuli ochronnej, która umożliwia czasowe zawieszenie preferencji, jeżeli w wyniku wejścia w życie umowy handlowej zwiększenie importu przyniesie lub będzie mogło przynieść poważne szkody newralgicznym sektorom;
- l) ambitne przepisy umożliwiające pełne funkcjonowanie ekosystemu cyfrowego i promowanie transgranicznego przepływu danych, w tym takie zasady jak uczciwa konkurencja oraz ambitne zasady dotyczące transgranicznego przekazywania danych, które będą w pełni zgodne i będą obowiązywać z zastrzeżeniem aktualnych i przyszłych unijnych zasad dotyczących ochrony danych i prywatności, mając na uwadze, że przepływ danych to główna siła napędowa gospodarki usługowej i podstawowy element globalnych łańcuchów wartości tradycyjnych przedsiębiorstw produkcyjnych, dlatego też nieuzasadnione wymogi lokalizacyjne należy możliwie najbardziej ograniczyć; ochrona danych i prywatność nie stanowią bariery handlowej, ale są prawem podstawowym zapisanym w art. 39 TUE oraz w art. 7 i 8 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej;
- m) szczegółowe, jednoznaczne przepisy dotyczące sposobu traktowania krajów i terytoriów zamorskich oraz regionów najbardziej oddalonych w celu uwzględnienia w negocjacjach ich szczególnych interesów;

21. wzywa Komisję, by zapewniła ochronę w zakresie etykietowania, identyfikowalności i faktycznego pochodzenia produktów rolnych jako kluczowy element wyważonej umowy, by uniknąć sytuacji, w której konsumenci mogliby odnieść fałszywe lub mylne wrażenie;

22. podkreśla różnicę w wielkości jednolitego rynku europejskiego i rynku nowozelandzkiego, która musi zostać uwzględniona w ewentualnej umowie o wolnym handlu między dwiema stronami;

Czwartek, 26 października 2017 r.

Rola Parlamentu

23. podkreśla, że zgodnie z opinią TSUE nr 2/15 w sprawie umowy o wolnym handlu UE-Singapur rola PE powinna zostać wzmocniona na wszystkich etapach negocjacji umów o wolnym handlu z UE – od przyjęcia mandatu do ostatecznego zawarcia umowy; oczekuje na rozpoczęcie negocjacji z Nową Zelandią i zamierza je bacznie obserwować, a także przyczynić się do ich pomyślnego wyniku; przypomina Komisji, że ma ona obowiązek niezwłocznego przekazywania Parlamentowi pełnych informacji na wszystkich etapach negocjacji, zarówno przed poszczególnymi rundami negocjacji, jak i po ich zakończeniu; zobowiązuje się do zbadania kwestii ustawodawczych i regulacyjnych, jakie mogą wyniknąć w trakcie negocjacji i obowiązań przyszłej umowy, bez uszczerbku dla swoich uprawnień jako współprawodawcy; przypomina o ciężącym na nim podstawowym obowiązku reprezentowania obywateli UE i ma nadzieję ułatwić sprzyjającą włączeniu i otwartą dyskusję w ramach procesu negocjacyjnego;

24. przypomina, że Parlament zostanie poproszony o wyrażenie zgody na zawarcie przyszłej umowy, co przewidziano w TFUE, w związku z czym jego stanowisko powinno być uwzględniane na wszystkich etapach; wzywa Komisję i Radę, by wystąpiły do Parlamentu o zgodę przed rozpoczęciem stosowania umowy, a także o włączenie tej praktyki do porozumienia międzyinstytucjonalnego;

25. przypomina, że Parlament będzie monitorował wdrażanie przyszłej umowy;

o

o o

26. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, a także – tytułem informacji – Komisji Europejskiej, rządowi i parlamentom państw członkowskich oraz rządowi i parlamentowi Nowej Zelandii.
